

Denne historie fandt sted i Guatemala.

Alejandra sukke af lettelse. Hun var lige blevet færdig med at synge sin solo i musiklokalet for sin lærer. Al hendes øvelse i flere uger havde været det hele værd! Hun kæmpede ikke engang med den svære del.

»Sikke en vidunderlig stemme.« Fr. Pérez, skolens musiklærer, stod og klappede. »I kan gå videre til næste runde i talentkonkurrencen.«

Alejandra var ude af sig selv af begejstring! I denne konkurrence ville elever fra flere skoler synge, danse eller spille på et instrument for at konkurrere og vinde præmier. Fr. Pérez var den dommer, der valgte, hvem der skulle blive i konkurrencen. Og nu var Alejandra gået videre til næste runde!

»Du er nødt til at bestå to runder til,« sagde fr. Pérez. »Hvis du gør det, kan du deltage i den endelige konkurrence. Det er en søndag senere i denne måned.«

Alejandras glæde forsvandt lige så hurtigt, som den var kommet. Hun mærkede en tung følelse i sin mave.

Hun vidste, at søndag var en dag til at gå i kirke og lære om Jesus Kristus. Det var en dag til at tage nadveren. Det var en dag til hvile og til at være sammen med familien.

»Søndag?« spurgte hun. »Det ved jeg ikke, om jeg kan.«

»Hvis du ikke kan være der den sidste dag, så kan du ikke være med i konkurrencen. Jeg ved, at du ville gøre det godt, hvis du deltog, men det er dit valg. Tænk over det i weekenden og fortæl mig på mandag, hvad du har besluttet.«

Næste dag blev Alejandra ved med at tænke over, hvad hun skulle gøre. Hun gik altid i kirke med sin familie om søndagen. Men skulle hun virkelig være der hver uge? Det ville ikke være så

slem, hvis hun ikke kom i kirke en gang, vel?

Ved sengetid talte hun med Papá om, hvad hun skulle gøre. »Skal jeg synge i konkurrencen eller gå i kirke?« spurgte hun.

»Sabbatten er en dag, vi giver Gud«. Papá trak tæppet op til hendes hage og satte sig ved siden af hende på sengen. »Vi har seks dage til os selv. Gud beder kun om en dag. Men jeg kan ikke træffe valget for dig.«

Næste dag i kirken skulle Alejandra og alle hendes primaryvenner synge »Barnets bøn« foran hele menigheden. De havde arbejdet på denne dag længe.

Alejandra sang af hele sit hjerte. Musikken fik hende til at glemme den svære beslutning, hun skulle træffe i morgen. Da de var færdige med sangen, gik hun stolt tilbage for at sidde sammen med sin familie.

Mamá gav hende et kram. »Du sang smukt!«

»Vi er så stolte af dig,« sagde Papá. »At dele dit talent viste dit vidnesbyrd og din tro på Gud.«

Alejandra var glad for at bruge sine talenter til at synge primarysange. Hun vidste, at det også gjorde hendes familie glad!

Så kom Alejandra i tanke om noget. Hvis det havde været i dag, ville hun være gået glip af muligheden for at synge om vor himmelske Fader. Hvad ville hun gå glip af, hvis hun ikke kom i kirke på konkurrencedagen? Hun ville ikke være i stand til at synge sit vidnesbyrd i Primary med sine venner. Og hun ville gå glip af nadveren.

Om mandagen vidste Alejandra, hvad hun skulle gøre. Hun gik ind i musiklokalet for at tale med sin lærer.

»Tak, fordi jeg fik muligheden for at være med,« sagde hun. »Men jeg vil ikke være med i talentkonkurrencen, hvis jeg skal gøre det om søndagen.«

Fr. Pérez lagde noderne, som hun så på, ned og rynkede panden. »Er du sikker på, at du gerne vil gå glip af konkurrencen?«

»Ja, jeg er sikker«. Alejandra var stolt af sin beslutning. Den var svært at træffe, men hun vidste, at det var det rigtige valg. »Jeg går glip af noget endnu vigtigere, hvis jeg tager derhen«. ●

At synge om søndagen

Det ville ikke være så slemt, hvis Alejandra ikke kom i kirke bare en gang, ville det?